

INDRUKKEN VAN DEN HOOFDREDACTEUR

☞ Zingen. ☞

MOODY EN SANKEY, EN OOK HET LEGER DES HEILS, hebben de Christenen leeren zingen.

We zijn vast overtuigd, dat God ook het Heilsleger heeft gebruikt om door het lied vrede en blijdschap te brengen in veler hart en huis.

Toen de Heere Jezus gekruisigd zou worden, waren het de kinderen, die Hem een Hosanna toewenschten; die lof zongen tot Gods eer.

Mogen we niet aannemen, dat God in onzen tijd, waarin zoo vele Christenen niets van Christus wilden weten, de Heilsoldaten heeft willen gebruiken om het luide uit te zingen, dat Jezus een Heiland van zondaren is?

De zang is een groote macht. Evenals het gebed. Door liederen zijn velen aangetrokken; is veler hart ontvlamd in geestdrift. Door liederen heeft men zichzelf leeren oordeelen en God rechtvaardigen, wordt het hart naar boven getrokken en God geëerd.

Laat ons dankbaar zijn, dat er mannen zijn geweest, die den gemeenschappelijken zang hebben gepropageerd. En laat ons er door leeren, óók veel te zingen; te zingen van het heil in Jezus; te zingen van ons geluk in Christus; te zingen tot lof van het Lam! ☞

IN DEN GREEP VAN MAMMON

33) L. PENNING

XVII. Duitse Marken.

RANDIJK GING IN DEZE DAGEN EEN KEER met Wailing naar Duitschland, waar Wailing vele relaties had, en zij bezochten het krijgsgevangenenkamp bij Wezel. Het was de moeite waard — o, zeker! Daar bevonden zich de Franschen en de Engelschen en de Portugeezen, en deze Portugeezen waren dikke, vette kerels, waarvan de Duitse opzichers zeiden, dat ze niet hadden willen vechten, en tot de Duitschers waren overgelopen als schapen, die naar den stal rennen. Het waren tienduizenden gevangenen, en Russen bevonden er zich bij en Tartaren en Kalmucken, krijgslieden van de uiteinden der aarde.

Wat zag er alles keurig uit! Onberispelijke orde! Duitse tucht! Randijk was een en al bewondering. Hij was vurig pro-Duitsch, omdat hij zoo sterk in marken speculeerde, en hij werd versterkt in zijn overtuiging, dat Duitschland den oorlog op z'n gemak nog een jaar vol kon houden. Dan was hij binnen, en wat dan later zou gebeuren, kon hem zooveel niet meer schelen.

Maar toen hij en Wailing in den namiddag van het gevangenenkamp terugkeerden naar Wezel, zag hij toch nog iets anders. De jonge recruten, die naar het front trokken, passeerden hem. Hun gelaat was bleek, de wangen ingevallen; zij liepen gebogen, en de stem, waarmee zij het: „Duitschland! Duitschland boven alles!” aanhieven, was schor en heesch.

Toen naderde hem de waarheid in de straten van Wezel, de waarheid, en onder dien ontzettenden indruk zei hij tot zijn vriend, dat de Duitse staat op instorten stond, en dat het Duitse volk nu teerde op zijn laatste bloeddrippels.

Dat was de werkelijkheid, die Randijk zag; de helderziendheid. Hij kon er zijn oogen niet voor sluiten; het liep mis....

Er klonk angst in zijn stem; hij dacht aan de marken en zijn speculaties. Het Duitse front wankelde, en als het ineenstortte, dan stortte „Het Huis van Geluk” ook ineen.

Wailing trok geringschattend de schouders op. Hij was een reus van een man en keek glimlachend op Randijk neer.

☞ „Je ziet nu den Duitschen kant,” zei hij; „maar om

een zuiver beeld van de verhoudingen te hebben, moest je ook den Entente-kant kunnen zien.”

De opmerking getuigde van een gezond verstand; Randijk moest het erkennen. En Wailing, die vele menschen sprak, had ook een Nederlandschen consul uit een der Fransche hoofdplaatsen gesproken.

„Ik zou er je een boekje van open kunnen doen,” zei Wailing; „het ziet er in Frankrijk onbeschrijfelijk ellendig uit.”

Dat de Duitscher den oorlog buiten zijn gebied had kunnen houden, bood reeds een enorm voordeel. Geen brandende dorpen! Geen verwoeste steden! Geen millioenenbevolking opgejaagd uit hun woningen!

„En Amerika?” vroeg Randijk.

Wailing kon er bescheid op geven. Hij had dezer dagen een krijgsgevangen Amerikaanschen officier gesproken, die de inmenging van zijn volk in dezen reuzenstrijd een bloedigen onzin noemde.

Zoo'n officier kon het weten; hij had alles meege maakt. En Randijk schepte weer moed.

Wailing en Randijk waren behouden thuis gekomen; ze brachten heel wat nieuws mee, en Wailing vertelde aan een ieder, die 't hooren wilde, dat Duitschland onoverwinnelijk was.

Het gaf een groote geruststelling in het dorp, want er waren tegenwoordig veel afgodendienaars, en ze hadden vele marken gekocht, om rijk te worden en schatten te vergaderen.

De vier oude dames, die het ouderwetsche heerenhuis bewoonden aan den tweesprong, deden er echter niet aan mee, om marken te koopen. Ze hielden niet van die speculaties. De bankier in de stad, die hun effecten beredderde, kwam nu en dan, om de coupons te knippen, en als er nieuwe effecten moesten worden gekocht, dan waren het Nederlandsche effecten en geen buitenlandsche.

Ze hadden er een nieuwe trommel bij gekocht, om al die effecten te bergen, terwijl er nog enkele eerste hypotheeken waren gesloten. Ze werden gevestigd op land met een flinke overwaarde en niet meer op huizen, want dat was voor de dames lang niet veilig genoeg, sinds een Engelsch vliegtuig zijn bommen boven Zierikzee had uitgeworpen en dood en verderf had gezaaid.

Al hooger rees de zon. Het werd zomer. En als Randijk aan Wailing vroeg, waarom de Duitschers hun zegetocht naar Parijs niet voortzetten, antwoordde deze, dat het nu te heet was om te vechten, en dat de Duitschers den tijd hadden, en dat de tijd streed aan de zijde der Duitschers.

De kinderen kregen hun zomervacantie, en zij zwierven over de velden en langs den slootkant en plukten de schoonste bloemen, om er kransen van te vlechten, zooals zij 't elk jaar deden. Maar voor het heerenhuis der vier oude dames verscheen de lijkkoets, en de jongste zuster, die aan de kanker was bezweken, werd grafwaarts gebracht.

Veertien dagen rustte de arbeid, en toen hebben de drie overgebleven oude dames en de twee dienstboden den arbeid van boenen, vegen en poetsen weer met blakenden ijver hervat. En ze zouden dien arbeid voortzetten van den Maandag tot den Zaterdag, week in en week uit, totdat de lijkwagen weer voor zou komen, en zoo zouden ze grafwaarts gaan; één voor één. En als de laatste zuster was begraven, zouden er nieuwe gezichten opdagen in dat ouderwetsche heerenhuis; hongerige gezichten, tuk op buit; blijde erfgenamen! Ze zouden 't uitschateren van plezier,